

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Η όρατα Άνναμπέλλα ντε Πιέν έν' ηρωικήν πρόστασιν ή να γιο το πρώτον κοινοτάκιον Μοριόρανο, το γενναίο Φραγκίσκο. Συγχρόνως όμως την αγαπή κι' ο αδελφός τού Φραγκίσκου, Έρρικος, και γία να την εκδικηθή πρόβλεψε τόν έρωτα της στο γέρο πατέρα της. Ο άρχων ντε Πιέν την καταρτίει και τη διαχέει επί το σπύτι του. Εξεδίχεται όμως ο Φραγκίσκος και τη εκπαιδεύει την ίδια κόρη. Δυστυχώς όμως ο πατέρα της Άνναμπέλλας πεθαίνει. Την ίδια αυτή κόρη γυρίζει δεικνικά στον πόρο του ο κοινοτάκιος και διαταξεί το Φραγκίσκο να φύγν για τον πόλεμο. Ο Φραγκίσκος έμπιστεύεται την Άνναμπέλλα στο Έρρικο και φεύγει. Ο Έρρικός όμως πάλιν στο σπίτι της Άνναμπέλλας και ζητεί να την κάνει άσπ της έρωτα δική του. Η Άνναμπέλλα καταφεύγει στο σπίτι της μητέρας της, όπου γενναία μετά μερικούς μήνες, ένα χαριτωμένο γοιτωσάκι, τη Λουίζα.

Ένας χρόνος πέρα κι' έλασαν ο Φραγκίσκος πού τόν νομίζαν όλοι νεκρό, ξαναγυρίζει. Ο Έρρικός γία να κινή την άψυχή του, τού λέει ότι η Άνναμπέλλα τον άσπηρε, σπειματικός συγχρόνως την άσπυγν νέα ότι θα φράξί το σπίτι της, το όποιον τ' άσπ άρπάξει ο άρροισμένος του Ιπότης Παρναγιάν. Εν τόν διαέδω, Η Άνναμπέλλα σπυταίνει... Ο Φραγκίσκος ζητεί τόν τ' όποιον τού σπυνομένου της κι' ο Έρρικός πού λέει ότι έν' άσπρος Μοριόρανος και ο Έρρικός πρσπαθεί να θανατώ. Η Άνναμπέλλα, στην έπιποία άπέδοσε ήρή το παιδί της ο Παρναγιάν, φέρει τώρα υπ' όπλοια να ο συναντήσθ το Φραγκίσκο, στον όποιον διηγείται τα πάντα, μα ο κοινοτάκιος δεν άκούειται. Τής άπει να άπογράψν ένα έγγραφο διαβίαιος του γέρο της άπειλάται την ότι διαφορετικά θα φύλαξη τόν Φραγκίσκο τοόδω.

Η Άνναμπέλλα απευχάεται να άπογράψν. Άρόνιο περιού στο μετατό. Η Άνναμπέλλα τή τωρα στο Παρίσι, έρημη, κρημένη επί τα μάτια των αδελφών Μοριόρανο, πού ζητεί κι' οι δύο να την έρωσαν. Ο πατέρα Παρναγιάν, σόλως προς κρηστήριον περσε πειλν. Ο γέρος τού μεγάλος πεία, μέλει μόνος στο Παρίσι κι' έρωταίει την κόρη της Άνναμπέλλας Λουίζα πούγει μεγαλωθή έπισης ένωματετό. Συγχρόνως ζητά ν' άγαθήν τη Λουίζα κι' ο αδελφός τού Βασίλειος, πού ν' άσπρος. Έπισηταί όμως ο Παρναγιάν και τη σόλως. Την ίδια αυτή κόρη άνακαίεται το σπίτι της Άνναμπέλλας κι' ο Έρρικός Μοριόρανο. Η βασιλιότητα Αικατερίνη τόν Μεδίκων καλεί τη έπισην τον Παρναγιάν και πρσπαθεί γία τον κρην τωρό της όρωγν.

«Συνεργία έν τού τρωχ γοιμήνου!»

—Καρία, άπάντησε ή Παρναγιάν στην Αικατερίνη, ήμιν δικός σας. Διατάξτε με... Τι μισού να κίωμν γία σάς ;
—Εγχαριστώ, Ιπτότα, είπε ή πονηρή βασιλιότητα, τί όποιος τα μάτια άστραγιαν παρόδω. Θα γίνετε ο άπειματιστής έμείνα, τού Βασίλειος και τού θρόνου, Ιπτότα, κι' άπό θα σάς κίωμν πύοτιον και ένδοξο. Άρχη να άρραπίσαστε τούς έχθρούς τού θρόνου...
—Βασισθήτε σέ μένα, καρία. Πέστε μου μόνον τα όνομάτι τούς. Θα τούς πρσκαλέσω, θα υπονομαχίσω μαζί τους και θα τούς σκοτώσω...
—Εγχαριστώ, Ιπτότα ντε Παρναγιάν. Είπατε γενναίος όπως σάς φανταζόμην. Λοιπόν ο άνθρωπος πού πρέζει να άρραπίσθ πρώτος, είνε...

—Πούς, καρία ;
—Ο άνθρωπος πού σάς έπισκέφθηκε χτές έν μέρους της βασίλειας της Ναβάρρας...
Ο Παρναγιάν άναστήθηκε, Περλιέν να τού άποδείξουν τόν Γάβη ή κανένα άλλον ισχυρό είματερίη και τού ζητούσαν τού θάνατο τού άσπυλοού έμείνου νέου, τού Θεόδωρου, τού φίλου του.

—Αδός, Ιπτότα μου, συνέχισε ή Αικατερίνη, είνε ο φροβερότερος τών έχθρών μου. Ένεργει ματηρημόδως και χητά θανάτου. Αδός ο νέος πρέζει να βγύ από τη μέση.
Ο Παρναγιάν έκανε μια κίνηση πούδειχνε στενωχώρια.

—Διατάξτε, Ιπτότα ; τόν ρώτησε ή Αικατερίνη κρητάροντάς τον με βέβαιον άρωματιστού όρνου.

—Δέν διατάξω, καρία, άπάντησε ύπερηφανα ο γενναίος Παρναγιάν. Δέν διατάξω, άνομμία, δέν δέχομαι...
Άκούοντας τα λόγια αυτά ή βασιλιότητα, ή σπυρηθμένη να την άπεινοσε τωρά, φρόνασε. Ήταν όμως όλομόταχη. Μόνον ο Ρουζιέρι βρισκόταν κοντά της. Κατάπε λοιπόν την όργη της και ρώτησε :

—Και γιати άνομπίθε, Ιπτότα Παρναγιάν ; Μπορώ να μάθω ;
—Εγχαριστός, καρία. Άνομμία γιати αδός ο νέος είνε φίλος μου, γιати έργασ κι' έως μαζί μου. Ο άνθρωπος αυτός είνε ίσως γία μένα.

—Πολύ καλά, Ιπτότα. Δέν θομόνω μαζί σας. Αντιθέτως σάς έπιτωό περισσότερο. Έχετε θαμνάσιο χαριστήρια. Άς άρρησάτε λοιπόν κατά μέρος το φίλο σας κι' άς άνακαταναυτηθώμε να τ' είκοιμε άσπιο το πρσι στο Λούβρο. Θα σάς περιμένω, Ιπτότα.

—Θά ρθώ άσφαλώς, καρία.
Κατόν, ο Παρναγιάν χαριέσσε κι' έφερε ευχαριστήμενος.

Κατέβηκε στον κήπο, καλεόν τον λοχαγό των σωματοφυλάκων και τού είπε...

Ήταν βέβαιος πώς άδωνε την τύχη του. Χορήματα, τιμές, δόξα... Τι άδωκο πούζε ο γέρο-πατέρας του να τού δίνη άντίθετες συμβουλές ;...

Μά όρα άργότερα ή Αικατερίνη τόν Μεδίκων γύρισε στο Λούβρο. Κατέβηκε στον κήπο, κάλεσε τον λοχαγό των σωματοφυλάκων και τού είπε :

—Κίωμε Νανού, άφριο το πρσι θα πάρτε δώδεκα ώπλιτωμένους άνδρας σας και μια άμαξα, θα πάτε στο «Ξενοδοχείο της Μάντινας» και θα πάσετε τόν Ιπότην ντε Παρναγιάν πού κρηταίει εκεί. Είνε ένας έπιπύδωνος σπυνοτός κι' πρσπει να κρησθή το ταξίριον στη Βαστίλλη...

Ο ΕΡΡΙΚΟΣ ΜΟΝΜΟΡΑΝΣΥ ΕΚΑΙΚΕΙΤΑΙ

Ο Παρναγιάν ξύπνησε την άλλη έμερα έν' την χαρναγή. Είχε ένα σπασό δουίεμα να κίνη ; Να ελδοποιήη το Θεόδωο ότι κρηνέται ή ζωή του, να πάη να δη την βασιλιότητα, να κλήρη, επί τέλους, στη μητέρα της Λουίζας γία τόν έρωτά του πρς την κόρη της, να μάθη πού βρισκαται ο γέρος τού και να τόν καλέση τού Παρίσι. Γιατί όχι, διάβολε ; Αλλά και τιμές άδωζε πεί έν άρρηκία, χωρίς στη βασιλιότητα...

Είχε νουθεθί ο καλός Παρναγιάν και τωμαζόταν να ζωτή τη Ζαυονίε που όταν άξαγνα ή Ηεπά σόλωσε παρόξυνα. Ο Ιπότης πληρώσει από παρόδω και κρητάσε πρς το σπίτι της λατρυντής τόν Λουίζας. Το παρόδω της ήταν κρηστό. Μά ξαρνακά άνομπε άποτόμα και φάνηκε ή Λουίζα με λυτά τα μαλλιά και την όρη τραμαγμένη.

—Τρέξτε... Τρέξτε... Βοήθεια !... φώναξε στον Ιπότη, πού γία πρώτη φορά άκούσε τη γλωσσά μου και μάχη γόηγο-γόηγορα μέσα.

Ο Παρναγιάν άναστατόθηκε. Τί έτρωσε λοιπόν ; Κινδύνει ή άγαπημένη του ; Οτι και άλλόμω σ' έμείνου πού τώλμησε να την ένοχλήση... Ο Ζίαν τωμάζοταν ν' άρπάξη το σπαθί του και να τρέξη, όταν ή πόρτα τού διαματίου τού έτασε και δώδεκα όπλοφόροι στήριξαν άπάνω του κρημύ άνομτες : —«Έν δνμιάτι τού Βασίλειος...»

Ο Παρναγιάν άπλώσε να πάη τη τρομερή Ζαυονίε του, μα δέν πρσφάσε. Οι δώδεκα όπλοφόροι τόν έρωσαν κάτω και τόν έδεσαν. Τη στιγμή αυτή ξανακωστήρισε ή φωνή της Λουίζας :
—Βοήθεια !... Βοήθεια !...
—Κατάρα !... ένοχλήθηκε ο Παρναγιάν πρσπαθώντας να σπάση τα δεσμά του.

—Βοήθεια, γία όνομα τού Θεού !... ξαναφώναξε ή Λουίζα.
Άφρίζοντας από λύσσα ο Ιπότης, μπόσασε τα δεσμά του, ήρθηκε πάνω και ρίχτηκε εναντίον τών άντιπάλων του. Η Πλώ έκρησε το ίδιο. Έπακολούθησε λυσαιμα πάλι. Μα ήσαν δώδεκα οι άνδρες τού Νανού κι' ο Παρναγιάν ένας. Σκότισσε όπόσο έναν έν' τούς άντιπάλους του με μια γροθιά, τραυματίσε τρεις άλλους, ή Πλώ έπληξε άλλον έναν, μα τέλος τόν κατέβαλαν και τόν έδεσαν πού γερά. Μάτια φρόναζε τώρα ή άτινη Λουίζα, μάτια ζητούσε τη βοήθεια τού γειννάου της, τόν όποιον κι' αυτή αγαπούσε κρημύ. Ο Παρναγιάν μετεφρόθη κάτω και ρίχτηκε σ' ένα άμαξι. Πρώτασε μόνον να δη έν την πόρτα της Λουίζας, τόν Έρρικο Μοριόρανο μέσα σ' ένα άλλο άμαξι.
Έτρώξε με λύσσα τα δόντια του και μούγγισσε :

—Φτώχη μου Λουίζα !... Μα κι' έγώ ήμην χαμένος. Με μεταφέρουν στη Βαστίλλη !...

Πράγματι τόν μετέφεραν και τόν έρωξαν σ' ένα κελλί της τρομερής αυτής φυλακής. Ο Παρναγιάν έπεσε μπροστά του στο πάτωμα κι' άρρισε να διαγκώνη τις γροθίες του με μανία. Τα μάτια του είχαν βουρκώσει...

Τι συνέβαινε όμως έντομομαζόν στο σπίτι της Άνναμπέλλας ; Άπλούτατα ο Έρρικος Μοριόρανο έξεδιέκτο. Έξεδίεκτο τη γυναικα πού περιφρόνησε τόν έρωτά του. Άρ' τη στιγμή πού άνακάλυψε το σπίτι της Άνναμπέλλας άμύμησε να της κρην κρην. Την έλάτρευε άκόμα, αλλά και τη μισούσε. Έναν μόνωχα φρόβαν κρηντας τα σέδια αυτά. Τόν αδελφό του Φραγκίσκο. Άν μάβαινε πταίσε ; Στη σέμνη αυτή έτρεμε σύγκρημος... Μα έπερε όπόσο να μην υποχωρήση. Είχε υποφέρει φρητά μαρτηρία γία τη γυναικα αυτή. Ήταν το βασανιστήριό της ζωής του. Έμάρσε λοιπόν. Έδίκησε σ' αυτόν... Άμα !... Θάνατος !... Κι' έν το μάθη ο Φραγκίσκος και ζήησε έξηγήσει θά τόν σκοτώσω κι' αυτόν !...

Το πρσι λοιπόν πού οι σωματοφύλακες της βασιλιότητας έπαναν τόν Παρναγιάν, την ίδια ώρα άρριβός, είσώχοντο στο σπίτι

Ο ΝΕΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΜΑΣ

ΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΙΣ ΕΥΡΩΠΗΝ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΣΤΩΝ ΤΗΣ

(Χαρισμένες από την Διεύθυνση 'Αλικήν Διπλαράκου στο «Μπούκετο»)

Δημοσιεύουμε μερικά ακόμα επιστολές από τις σπουδαίες στην Μίς Ευρώπη-διδα 'Αλικήν Διπλαράκου εκ μέρους των θαυμαστών της. Πρώτη-πρώτη ή επιστολή 'Ελληνος εκ Βουκουρεστίου. Διαβάτε την, αξίζει τον κόπο :

«Βουκουρεστί 26 Μαρτίου 1930.
'Αξ. Δεσπινής 'Αλική Διπλαράκου ήμεις εν ταύθα 'Ελληνες εωραζόμεν την 'Ανεξαρτησίαν μας 'Ιδίως έφ'ετος την έκταστην οίδα.

Μαζή δέ εωραζόμεν με χαράν την επηρχείαν σας ως Μίς Ευρώπη όπου μέχρι σήμερα δεν ήχαμεν την ευκέρειαν να σας συναρσούμεν βαθείως μάς διευκολογείται το θαρος ήν λαυδόμεν να έρθουμιν πρός υμάς θεμούς να σας παρακαλέσωμεν όπως μας τιμησεται οικουμενικώς με μίαν 'Αγνήν φωτογραφίαν σας όπου και ή θα σας τιμησώμε με ώφραϊν κορονίς και ή θα σας έχουμε εν το Παθηναγορίον Βουκουρεστίου.

Δέν θα παραξήνηται την φωτογραφίαν της οικουγενίας μας όπου σας στέλλομεν, ή Κα μου και έγω καταγομείθα εκ Μετσόβου ή δε μήν κόρη μου μόλις είνε πέντε ετών μεγαλύτερη κατά δύο έτη από την φωτογραφίαν.

Λαμβάνω το θαρος με άγρον πατριωτισμόν ενδρισκόμεν στην άδοξαιή επί 10 έτη θεωρούμεν σήμερα μεγάλην την επιτυχίαν μας και ή χαρά μας άτελειώτος.

μετ' ύπολπίσεως μένομεν...

***

Ίδου τώρα και ή επιστολή του μεγάλου Οίκου άριστότου Βολδεμάρ Λόσσουτς, ο διεθνής της όπου κίμνι έπωφελεστάτης προτάσει στην διδα Διπλαράκου :

«Παρίσι, 28 'Απριλίον 1930.
Δεσποινίδα 'Α. Διπλαράκου 'Αθήνας.
Δεσποινίς, πρό τριών έβδομάδων περίου ο αν-

της 'Ανναπέλλας και οι όποιοφοι του 'Ερσόν Μονιμανού. 'Ο ίδιος περίμενε κάτω σ' ένα αμάξι.

'Ο επί κεφαλής των όποιοφοιν άξιωματικός χτύπησε την πόρτα της 'Ανναπέλλας και της είχε πώς είχε διαταγή να την συλλάβη, μαζή με την κόρη της ως Ούγγεσθην ήδησε. 'Η 'Ανναπέλλα έλιποθύμησε από τον τρόμον της. 'Η εναντίον της κατηγορία ήταν ανικαντική. 'Η Λουίζα του Ξάνησε άπ' το θόρυβο, βλέποντας τί συμβαίνει έτρεξε και ζήτησε, όπως Ξέρομεν, τη βοήθειαν του Παρναγιάν. 'Η μητέρα της πάλυ συνήλα στο μεταξύ, τό άντελήθη αυτό και κατάλαβε άίσιως ότι ή Λουίζα άγατούσε τον άντικρινό ίπότη. Κι' ένω έτοιμαζόντουσαν, την φώτισε οιά, συγχαρημένα :

— Ποιον φώναξε, Λουίζα μου; Τόν άντικρινό ίπότη; Τόν γνωρίζεις λοιπόν;

— Όχι, μητέρα. Μά είνε άνδρικός και τίμιος. Μόνον αυτός θα μπορούσε να μάς σώση.

— Τόν άγατάς λοιπόν Λουίζα τόν ίπότη αυτών;

— 'Η Λουίζα έγινε κατακόκκινη κι' έδάκρυσεν.

— Κι' αυτός; συνέχισε ή 'Ανναπέλλα. Σ' άγατά;

— Νομίζω ναί, μητέρα. 'Η μάλλον είναι βέβαιη γι' αυτό.

— Και σ' άκουσε πού τον φώναξε;

— Ναί, μ' άκουσε, μητέρα.

— Ξέρεις λοιπόν τ' όνομά του, Λουίζα μου;

— Όχι, μητέρα.

— Δέν Ξέρεις ούτε πώς τόν λένε και τόν άγατάς και τόν καίσις να μάς βοηθήση!...

— Μητέρα, μητέρα, είνε γενναίος, είνε τίμιος και ελικρινής!

— Μακάρι νύχης δίχου, παιδί μου... Και ή 'Ανναπέλλα πήρε ένα κομμάτι χαρτίου κι' έγραψε γρήγορα, γρήγορα :

«Κύριε,
Δυό δυστυχισμένους γυναικείς, κνηρημένες άπ' την εύχη, εμπιστεύονται σε σας. Είσαστε νέος και θα άισθανήτε αλκτο για μάς. 'Εγώ κι' ή κόρη μου σας παρακαλούμε να δώσετε την εύκλειστη επιστολή στη διεύθυνσί της. Σας εύχαριστώ και σας ειμαι ενθουσιώμεν.
'Η Κυρία με τ Μαύρα».

'Εβαλε κατόπιν σ' ένα φάκελλο τό σημειωμα αυτό και μαζή του μα άλλη επιστολή και τόν παράδωσε στη σαπονοκοκυρά της, με την παρακάλοι να τά δώση στον άντικρινό ίπότη. Κατόπιν γύρισεν στον άξιωματικό και τού ελε :

— Σας άκολουθώμε, κύριε.

Κατέβηκαν κάτω και μπήκαν εν τ' αμάξι. Τη στιγμή που θα Ξεκοινούν, ή σαπονοκοκυρά της 'Ανναπέλλας της ψιθύρισε :

— Μείνε ήσυχη, κυρία. Πάω τώρα άίσιως να δώσω τό γράμμα σας στον ίπότη ντε Παρναγιάν.

Μόλις άκουσε τ' όνομα αυτό ή 'Ανναπέλλα χλόμιασε και τραύλιε τρομαγμένη :

— 'Ο ίπότης ντε Παρναγιάν!... Είν' ο ίπότης ντε Παρναγιάν!... 'Ω καταραμένη μοίρα!... (Άκολουθεί)

επιρροσώπος μας ήλθε να σάς δή στο Κλάριτ 'Οτέλ, στο Παρίσι, με τόν σκοπόν να κλειση μαζί σας ένα συμβόλαιον, άφορον την Κολώνια μας. Πρόκειται δηλαδή να σάς προτείνω να προστεθή στη μάσκα μας ή έξής φράσις : «ΚΟΛΩΝΙΑ ΠΡΟΤΙΜΩΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΙΣΣ ΕΥΡΩΠΗΝ 1930». Δυστυχώς όμως, ο αντιρροσώπος μας δέν σας βρήκε εκεί.

Οι γονείς σας είχαν την κλωσύνη να μού γνωρισούν ότι πριν συνάψετε αυτό το συμβόλαιον θα θέλατε να ζητήσετε τη γνώμη κανενός πού να μπορούσε να σας συμβουλευέται σ' αυτό τό ζήτημα. Σας ένοχλώ λοιπόν εκ νέου και σας παρακαλώ θεομότατα να θελήσετε να εξετάσετε την πρότασί μου.

Θά ήθελα να εφοδιάσω τό φιαλίδιο μου με την έτικέτα : 1) «Κολώνια προτιμωμένη από τήν Μίσς Ευρώπη 1930», ή : 2) «Κολώνια της άρεσκείας της Μίσς Ευρώπης 1930», ή : 3) «Κολώνια χριστιανοποιουμένη από τήν Μίσς Ευρώπη 1930». Θά σάς προφέρω άμοιβή 1.50 φρ. εκάθε φιαλίδιο στην πρώτη περιπτωσι, 1 φρ. στη δεύτερα περιπτωσι, 0.50 φρ. στην τρίτη, ένα ποσόν δηλαδή άρκετα σημαντικό, όπως έλλπω, πληρωτόν κατά μήνα ή κατά τριμήναι. Έκτός ατόων θα σας προσφέρω μερικά φιαλίδια κατά έβδομάδα ή κατά μήνα ως δώρο.

Έχονεν γενικώς πράκτορας και αντιρροσώπους πανταχού της Ευρώπης, εις την 'Ανω 'Ανατολήν, στις 'Ινδίας, στην 'Αφρική, στην 'Ηνωμένης Πολιτείες, στην 'Αργεντινή, στη Βραζιλία, στο Μεξικό, στις 'Αποικίες κλι.

'Ελπίζω ότι ή πώλησις θα φθάση εντός άλλιου εις 150—200 φιαλίδια καθημερινώς. 'Ο άριθμός των πωληθέντων φιαλιδίων υπορεί να έξακρωδισθή τή βοήθειαν των βελκίων του γρησειου μου ή του έρροστασιου, τό όποιο κείται στα περιχώρα του Παρισίου.

'Αν μένετε σύμφωνη, εύαρεστηθήτε να μού γνωριστέτε τό κείμενον, τό όποιο θά δεχθήτε να μηή στις έτικέτας μας, αναφέροντας συγχρόνως τούς όρους σας και καθορίζοντας όλες τις λεπτομέρειες.

Σας άποστέλλω ένα φιαλίδιο ως δείγμα. 'Ενα άλλο φιαλίδιο άφρησε ο αντιρροσώπος μου και στην κυρία μητέρα σας. Θά θεωρήσω την επιστολή σας ως συγκατάθεσι στην πρότασί μου.

Οι ύπάλληλοι μου τού έξωωτερικού μού ύπόσχονται σημαντικές παραγγελίες, γι' αυτό και θά σάς ήμουν ύποχρεωσ ά να θελήσετε να μού στείλετε την άπάντησί σας με την επισημοφύ του ταχυδρομίου.

Με την εύχάριστη άνοιχνη ειδήσειών σας, εύαρεστηθήτε να δεχθήτε, δεσποινίς, την έκφρασι του μεγάλου μου θαυμασμού, και την διαβεβαίωσι της μοναδικής μου εκτιμήσεως».

V. LOBCHUTZ.

Υ. Γ.— Δάβετε προσέτι την κλωσύνη να μού ύποδειξετε την Τράπεζα ή όποια θά έδέχετο καταθέσεις επ' όνομάτι σας».

Τάς έλκυστικιάς προτάσεις του Οίκου αυτού, ή δίδ Διπλαράκου δέν τας έδέχθη.

***

Νά τέλος και ή επιστολή ενός συμπατριώτου της διδος Διπλαράκου. 'Η επιστολή αυτή της εστάλη μετά την έκλογή της ως Μίς 'Ελλάδος και τόν θορύβου πού ήγήθητο σχετικάς :

«Μίςς 'Ελλάς,

«Όσα κακόσ και ύστεροφούλας εν τω τύπω έγγραφήσαν και έξακολουθούεν να γράφουσι διά την προχθεσινήν περιλαμρον νήνιν Σας, μη Σας φοβήσουεν, άλλα δπιλωμένη με τό θάρρος της πανώρης ύμωφρικής Σας, ή όποια πλήρως άγνωρίζεται, από τό δυνάμενον να διακρίνη ώροισιν, κοινόν, άκολουθήσατε τόν δρόμον όστις θα σας οδηγήση προς κατάληψιν της θέσεως εκείνης, ή όποια πράγματι σάς άνήκει και άσφαλιστάτα θα επιτύχετε.

Επει ή ύμωσ την θέσιν ταύτην καταλάθετε και πριν ή επιφορτισθήτε με τας πολλάς ύποχρεώσεις, άς ή θέσις Σας αύτη συνεπαγεται, θα ήθελα να σας ύποβάλω, μαζή με τά συγχαρητήρια μου διά την έκλογήν Σας και τας εύχάς μου διά την μέλλουσαν επιτυχίαν Σας, την θεομωστέην παράκλησιν, με τό θαρος πού μού παρείχε ο κοινός τόπος καταγωγής μας—ή άγαπημένη μας Λακωνία—όπως θελήσετε και διαθέσητε εκ του πολυτίμου χρόνου Σας έλαχιστον και δε' έμε, ύπογραφούσα τας δυό έσωκλειστούς εύρισκομένας φωτογραφίας μετά τόν τίτλον Σας και της ήμερομηνίας. Τούτο δε διουτι επιθυμώ πολύ να έχω και τί ως ενθουσιώμεν από εκείνην ή όποια τόσον έπαξίως και επιτυχώς έτίμησεν την δοξαμένην μας Πατριάδα και διά την όποιαν τόση κρηφή ύπερφάνεια και χαρά άισθάνομαι.

29)1)30.

Με πολλάς εύχαριστίας και πλείεστης τιμής».

